

nak - és én ezt mérhetetlenül tiszteltem és támogatom. Én is ezt az utat járom Kishantoson. Ugyanakkor azt is látom, hogy az ország különböző területein, hogyan indultak el a népfőiskolák hogyan tudtak tudást, közösséget vinni akár börtönlakóknak, romáknak, akiknek a legnagyobb szüksége volt rá, a funkcionális analfabétáknak. Ezek azok a tevékenységek, amik most is a magyar társadalmat feljebb emelhetnék és a MNT szárnyalhatna, mindazzal a tapasztalattal és tudással, ami a rendelkezésére áll. Pillanatnyilag azonban nem ennek áll a zászló. Mindenesetre mi Kishantoson elindítottunk egy folyamatot, egy sorozatot, amelynek az a címe, hogy: „Azonnal hagyjuk abba” és minden körülménytől függetlenül azon gondolkozunk, hogy a fenntarthatóságnak a legfontosabb tudását hogyan lehetne csiszolni, alkalmazni, átadni. Azért ez a címe, mert egy 11 éves kislány kiáltott fel így, amikor megtudta, hogy az emberi tevékenység veszélyezteti a föld bolygónak a jövőjét, az emberi élet lehetőségeit biztosító feltételeket. Egy 11 éves kislánynak a kívánsága szent kell, hogy legyen mindannyiunk számára az ő generációjának a jövője a tét. Teljesen függetlenül attól, hogy milyen társadalmi rend van, milyen indíttatású, milyen lelkületű emberek vannak éppen hatalmon, kötelességünk azon dolgozni, hogy ezeknek a gyerekeknek legyen jövője. Ennek a munkának egy nagyon fontos része a társadalmi oldal. Ha nincs erre megfelelő társadalom, együttműködésre kész, megfelelő tudással felvértezett emberi és erkölcsi tartással bíró, együttműködni képes társadalom, akkor nincs esély. A hantosi programsorozatban ennek a résznek, vagyis hogy milyen folyamatok kellenek a társadalomban ahhoz, hogy legyen jövője a 11 éves kislánynak, ennek a felelőse volt János. Két emlékezetes előadást hallottunk tőle. Illetve ezeket nem is lehetne igazán előadásnak nevezni, ezek olyan klasszikus, igazi népfőiskolai beszélgetések voltak, aminek ugye van egy témavezetője, aki elmond, felvet néhány gondolatot. Legutóbbi évben János egy nagyon érdekes és inspiráló módot választott, nem saját gondolatait hozta oda, hanem Bibó István gondolatait és szinte levegőt sem kaptak a hallgatók, amikor ezekkel megismerkedtek, mintha csak ott ült volna velünk Bibó István, olyan szinten voltak ezek és a mai viszonyokra is alkalmazható-

ak. János abból a hihetetlen nagy gazdag emberségből, tudásból, tapasztalatból, amit élete során megszerzett, még most is, amikor már tényleg mindent megtettek, hogy tönkretegyék ezt a munkát, még most is csak ad, ad és ad és ez egy fantasztikus dolog, egy óriási példa.

Most mindenkit arra kérek, hogy nagyon erősen koncentráljon arra, hogy Jánosnak erre a gyönyörű szép 70 éves személyes évfordulóra, illetve erre a MNT közgyűlése előtti ünneplésére kívánjuk együtt mindazt, amit János kívánt a már említett, megjelenés előtt álló interjú beszélgetésben, amikor megkérdezték, hogy mi lenne a három kívánsága.

Az első kívánság, ahogy János fogalmazott: „Az egyik az biztos, hogy a három kívánság közül az, hogy kialakuljon egy olyan közszellem és demokratikus légkör ebben az országban, amelyben egy normális európai értékrend szerinti jogállam és demokrácia működik, amely maximálisan támogatja a szellem szabadságát, a kultúra, a művelődés ügyét. Ez az egyik kívánság vagy az első kívánság. (Egyetértetek? - a közönség kórusban kiáltotta: igen!) A második kívánság ehhez szorosan tartozóan, hogy megfelelő nemzeti, szakmai intézmények szerveződjenek. Tehát olyan intézmények szerveződjenek, amelyek az élethosszig tartó tanulást, közösségi művelődést közüggé emelik és ezt hatékonyan tudják megtenni a magyar nemzeti sajátosságok alapján, de ugyanakkor a nemzetközi normáknak megfelelő értékek alapján. A harmadik kívánság, hogy létrejöjjenek olyan szakmai támogató szervezetek, amelyek bizonyítani tudnák, bizonyíthatnák, hogy egyáltalán a magyar szakemberek ugyanolyan hozzáértők és ugyanúgy képesek egy nemzetközi együttműködésben és egy ország társadalmi és műveltségi felemelésében részt venni és közreműködni, mint bárki más a nemzetközi élvonalban. Tehát kutatás, oktatás bele értve persze az egyetemi felsőoktatást is ezen a szakterületen.”

Ezek János kívánságai és kívánom János, neked is meg magunknak is, hogy teljesüljenek, és nagyon- nagyon köszönünk neked mindent és nagyon nagy szeretettel gratulálunk.

Ács Sándorné

Képzési program fejlesztése a kulturális-művészeti önkéntesek számára (SPAR program)

2016 novemberének első napjaiban indult el a nemzetközi SPAR program, amely hat európai szervezet és egy New York –i szakmai szervezet (megfigyelő statussal) együttműködésével valósul meg.

A program célja: erősíteni a kultúra és művészet társadalmi hasznosságának elismerését és fokozottabb támogatását, különös tekintettel a hátrányokkal küszködő társadalmi csoportokra.

Célunk, hogy elsősorban a nem hivatásos kulturális és művészeti tevékenység eszközeivel minél több embert vonjunk be, különösen a hátrányos helyzetű társadalmi csoportokból a minőségi kulturális, művészeti élményekbe, akár nézőként, akár krea-

tív közreműködőként. A társadalom háttérbe szorult (marginálizálódott) közösségeiben élő emberek számára a kulturális, vagy művészeti tevékenységben való részvétel segítséget nyújthat az általuk gyakorta tapasztalt nehézségek (elszigeteltség, rossz egészségi állapot, önértékelési problémák, depresszió) leküzdésében.

Korábbi, 2016-ban megjelent lapszámunkban már tudósítottunk erről a projektről – híradásunk aktualitását az adja, hogy elvégeztünk egy felmérést a sikeres kulturális önkéntesek kompetenciáinak vizsgálata érdekében és ennek az eredményét szerenénk most közzé tenni olvasóink számára.